

Bukre

Bazı aşklar aşka ihanettir

Kahraman Tazeoğlu

DESTEK YAYINLARI: 374
EDEBİYAT: 103

BUKRE / KAHRAMAN TAZEYOĞLU

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: www.ilknurmustu.com
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Eylül 2013
1.-212. Baskı: 2013
213.-370. Baskı: 2014
371.-430. Baskı: 2015
431.-450. Baskı: 2016
451.-465. Baskı: 2017
466.-477. Baskı: 2018
478.-482. Baskı: 2019
483. Baskı: Mart 2020
484. Baskı: Haziran 2020
485. Baskı: Kasım 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-4771-73-8

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Bukre

Kahraman Tazeoğlu'ndan

Babam'a...

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ.....	9
BUKRE	11
VEBA BUSESİ	177
MERHABA EVLAT.....	181
AŞAĞI MAHALLENİN HAYLAZ ÇOCUĞU	187
MÜSAİT BİR AŞKTA GÜLECEK VAR.....	191
YALANCIYA	197
ÖZLENENE	203
UNUTULMAYANA	209
KALANA	215
GİDENE.....	221
KIYIDA.....	227
CAN YARAM.....	233
DUYGUSUZLUĞA YENİLEN	243
İNTİKAM.....	249
GİTMEK.....	255
UNUTULAN	263
İÇİNDEN.....	269
FAZIL.....	275

ÖNSÖZ

Yazdıklarımda, çaresizliğinize çareler arıyorsunuz; oysa ben çaresizliğimi yazıyorum, siz onları çare sanıyorsunuz.

Aşk bir miras değildir ve kimseden kimseye kalmaz.

Hayat verilmemiş bir sözü tutmaktır. Kimi yazar kimi yaşar.

Yani demem o ki; öyle bir söz yazarsın ki bütün bir hayatı anlatır, öyle bir hayat yaşarsın ki bütün sözler anlamsız kalır.

BUKRE

*(Bir zamanlar benim olan ellerin,
şimdi neden ellerin?)*

***Gizli aldatmalar, sevdiğin insanı
'üzerine basmadan' çiğnemektir.***

Kaç kez çiğnendiğini hiç bilmiyordu Bukre. Aşkın küçük kızıydı o... İstanbul'un dar sokaklarında, az önce öğrendiği acı gerçeğin yıkımıyla yalpa vuruyordu. Yanındakiyle birlikte iki kişilik bir yalnızlıktı artık onlarınki... Ayakları yürüyordu sadece. Kendisi geride kalmıştı çoktan. Akşamdı. Biraz önceki konuşmalar kafasının içinde tekrarlanıp duruyordu. Sitem dolu nefesiyle, soluğunu tüketircesine haykırmıştı terk edenine... "En acısı da ne biliyor musun?" demişti. "Aslında sana hiç sahip olamadığımı, seni kaybettiğimde anlamış olmam!"

Hırsı soluğuna eş çıkıyordu göğsünden. Devam etti öfkeyle. "Meğer her şeyimmiş gibi davranan hiçbir şeyimmişsin sen! Aslında hiçbir şeyimi kaybettim ben!"

Bir çocuğun tüm dünyaya küsmesine, tek bir oyuncakının kırılması yeter. O küskün çocuklardandı şimdi Bukre; kırılan oyuncakını gözleriyle tamir etmeye çalışan... Bakışlarını bir noktaya sabitlemiş olsa da yanından geçen umarsız insanların farkındaydı. Akşamdı. Belki birazdan bir yağmur başlardı. Hayat devam ediyordu. Hayat her şeyi "devam ederek" bitiriyordu. Bukre, bunu acı bir tecrübeyle, bir kez daha öğreniyordu; ama hiç ezberleyemiyordu...

Kendi durağını şaşırılmış bir otobüs gibiydi kalbi. Akşam-

dı. Ve akşam, ağlamak için iyi bir sebebi. Kızıyordu Bukre her şeye, herkese. En çok da kendine... Hayat ne garipti. İnanmadan güldüğümüz bir şaka gibiydi. Bukre, karşılıksız sevmiştı ve bunun karşılığı, karşılık alamamak olmuştu. Ama olsundu. O sevilmemeye de razıydı severken... O hep öyle severdi zaten... Tek hazmedemediği, sonraya ertelendiği halde gocunmadan beklerken aldatılmaktı! Alçaklık hiç bu kadar yükselmemiştı. Gizlice aldatılmıştı. Aldatmanın aleni olanı mı olurdu sanki? Çiğnenmiştı o, üzerine basılmadan...

Sessizliğe gömülmüştü uzun zaman. Elinden gelmeyen dilinden de gelmiyordu. Ve şimdi beklediği onu terk ediyordu. Belki de çoktan gitmiştı... Belki de hiç gelmemiştı... Ama şimdi o “Gelmeyen” hem suçlu hem yolcu ydu. Bir başkasını seçmiştı. Özür dilemiştı.

“Ben seçilmeyenim! Bunun için benden özür mü diliyorsun?” diye haykırmıştı Bukre. Cevap alamamıştı. Sesi kısılmıştı. Kaybedenlerin önce sesi kısılırdı. Bir ayrılık daha büyütüyordu onu. Yaşça küçük olsa da sevdiğinden, aşkı çoktan geçmiştı onu. O, küçücük bir devdi. Seçilmeyendi. Bir öykünün sonu zannederken kendini, daha girişinde kandırıldı.

Dünya artık onun için uyandığında başlayan kötü bir rüyaydı. Şimdi ne yapmalıydı? Seçilmemek onu sadece üzmeli miydi yoksa kahrından öldürmeli miydi? İnsan böyle zamanlarda ne hissetmeliydi? Üzgün olmaktan öteydi duyguları ama ölüme de bir o kadar uzaktı. Eksik, yitik ve sahipsiz gibiydi. Öylece kalakalmıştı bir hiç gibi. Akşamdı. Hüzünlüydü. Hüzünü seviliyor sandığından değil, sevilmediğine yandığındandı...

Oysaki hiçbir günahı yoktu. Aşkın bir bekleme odası

vardı. Orada oturup sırasını bekliyordu Bukre. Sevdiği erkeğin ona gelmesini... O erkek, arada bir odanın kapısından bakıyor ve gülümsüyordu. “Biraz daha bekle” demekti bu. “Biraz aşklarım var, bitirip geliyorum” demekti. Ona inanıyordu Bukre. Daha doğrusu inanmayı tercih ediyordu. Hep öylesini tercih ederdi. Çünkü aşkta kör olanlar, sevgilinin yalancı olduğunu bilmesine rağmen, ona “Kanmayı” değil, “İnanmayı” seçerdi.

Kara talihine yanıyordu. Kendini acıyarak izliyordu. Ve ne çok ağlıyordu içinden “Bu aşka değer” diye... “Olsun... Bazı aşklar gözyaşıyla büyür” diyordu. Suskunlaşıyordu. Anlamaya çalışmıyordu içini. Kalbini aklıyla anlayamazdı ki...

Giden hep kazanıyordu... Ama kalan olmak Bukre’ye hiç yakışmıyordu. Üstüne asıl yakışmayansa, seçilmeyen olmaktı. Bir ihtimali oynamak ne kadar gurur kırıcıydı. Sevdiği adam, iki kişinin arasında kalmıştı. İki kişinin arasında kalmak, aslında kimsesizliği seçmekti. Ve şimdi sadece özür diliyordu. “Üzülme” diyordu. “Üzülme...”

Nefret dolu gözlerle baktı sevdiği adamın gözlerine. O gözler artık sevdiği adamın gözleri değildi. Bir zamanlar ona söylediği bir cümle geldi aklına. “...Sana geldiğim zaman, gitmek için bir neden bulamıyorum...”

Üzgün ve nefret yüklüydü Bukre. Gözlerindeki öfkeyi saklamadan, “Üzgünüm...” dedi ona. “Ama beni bu hale getirdiğin için değil; seni hak ettiğin hale sokamadığım için!”

Fildişinden inşa ettiği aşk şimdi çürümenin tarihini yazan bir ahşaptı. Bukre ağlıyordu. Hiç konuşmadan yürüyorlardı. Akşamdı. Hiçbir şeyin yolunda gitmediği bir yoldaydı. “Bir öykünün sonuymuşum meğer; daha girişinde kandırmışlar beni” diye söylendi kendi kendine ve sustu. Artık sonun so-

nuna gelmişti. Yürüdükçe susuyorlardı, sustukça daha ağır yürüyorlardı. Sevdiği adam dayanamayıp, “Neden susuyorsun?” diye sordu. Bakışlarını kaldırımdan ayırmadan konuştu Bukre. “Neden mi susuyorum?” dedi ve durdu. Kafasını kaldırdı, sevdiği adamın gözlerine son kez baktı. Geri geri bir iki adım attı ve yaşanan sonun son sorusunu sordu. “Ya anlamazsan?”

Bukre, artık cümleler değil, sessizlikler kuruyordu...

Sanki yolları o değil de yollar onu yürüyordu. Nereye gittiğini bilmiyordu. Bilse ne değişecekti ki? Bunu da atlatacaktı elbet. Ama daha zaman vardı. Zamanı beklemek neyseydi de... Bukre'nin vakti kadar sabrı yoktu. Böyle günler insanın bir dosta en çok ihtiyacı olduğu günlerdi. Ayakları mı, yoksa yol mu? Acaba hangisi bunu biliyordu? Bu sorunun cevabını bulamadan, kendini Selim'in kapısında buldu. Ah Selim! Bukre'nin yorgun savaşlarının yara sarıcısı... Selim... Bir insanın dost diyebileceği tek isim...

Zile bastı. Biraz bekledi. Saatin farkında değildi. Tekrar bastı. Önce bir ışığın yandığını sandı. Sonra kapı açıldı. Ama hayır! Işık yanmamıştı. Sadece Selim gülümsemişti o kadar. Selim ışık gibi gülümserdi. Bukre'nin yüzüne baktı. Gülümsemeye devam etti. “Yine mi?” diye sordu.

Bukre'nin kederli yüzü o kederden sıyrılıp gülümsemekle, o kederi taşıyor olmak arasında kaldı. Selim'in nurlu gülümsemesine sığıştırarak hüznünü, “Yine” diyebilirdi sadece. İçlerinden birbirlerine sıkıca sarılmak geçti. Sarıldılar. İçleri içlerine geçti. Sonra içeri geçtiler.

Evde kimse yoktu. “Sizinkiler nerede?” diye sordu Bukre, salona geçerken üzgün sesiyle...

“Teyzemedeler” dedi Selim, Bukre’nin montunu alırken.

Salondaki üç kişilik koltuğa oturdu Bukre. Çocukluğundan beri girip çıktığı bu ev ona yabancı gibiydi sanki. Oysaki hiç değişmemişti eşyalar. Selim’le saklambaç oynarken altına saklandıkları büyük ve ağır ahşap yemek masası, sırt kısımları uzun altı sandalyesi, masadan aşağı sarkan dantel masa örtüsü ve içinde annesinin plastik çiçekleri olan vazo... Hepsi aynı hüznle duruyordu yerli yerinde. İnşaat ustası bir babanın kazanabildiği parayla aldığı basit eşyalar ve o eşyaları eşya yapan evin bir yerine saklanmış, görünmeyen huzur... Çok parası olmayan insanların az gösterişli yuvası...

Çantasından kâğıt mendilini çıkardı. Burnunu sildi. Vitrindeki süs bardaklarının arasından aynadaki yüzünü gördü. Ağlamaktan şişen gözleri, kırmızılaşmış burnu ve dağılmış uzun saçlarına rağmen hâlâ çok güzeldi. Koltuğun üstünde duran bir kitabı fark etti. Selim’in okuduğu kitaplardan biriydi. Selim, aynı anda üç kitap okuyabiliyordu. Bunu nasıl başardığını hiç anlayamıyordu. Selim, kitap okumak için yaratılmıştı sanki. Kitaba uzandı. Üzerinde, *Zamanın Manzarası* yazıyordu. Bir roman olmalıydı bu. Kitabın içindeki araç dikkatini çekti. Bir fotoğraf... Merve’nin fotoğrafı... Selim kitap ayracı olarak hep Merve’nin fotoğrafını kullanırdı. Merve, Selim’in hiçbir zaman duygularını açamadığı platonik aşkıydı. Selim için kendi hayatı iki bölümden oluşuyordu. Merve’den öncesi ve Merve’den sonrası... Merve, onu ikiye ayırıyordu sanki. Tıpkı bir araç gibi... Merve ona hayatın neresinde kaldığını hatırlatıyordu.

Bukre, bunları düşünürken, elinde iki bardak çay ve kurabiye tabağıyla içeri Selim girdi. Tanıdığı en hamarat erkekti o. Evde hiçbir şey olmasa bile mutlaka bir şeyler bulur buluşturur ikram ederdi misafirlerine. Onları ikramsız göndermezdi. İç içe geçebilen, kahverengi zigon sehpalardan en küçük olanını çıkardı ve tepsiyi büyük bir özenle üzerine koydu. “Tam senin istediğin gibi bir çay; açık ve üç şekerli” dedi. Bukre, şefkatle gözlerine baktı dostunun. Selim, yanına oturdu. Gözlerini Bukre’den ayırmadan, “Mücevher takmamıştı ama gözleri vardı” dedi. Bukre şaşırmıştı. “Elindeki kitapta yazıyordu” dedi Selim. Birden elinde sıkı sıkıya tuttuğu kitabı fark etti Bukre. “Gözlerine bakınca aklıma geldi. Ağlayınca daha da mı güzel oluyorlar ne?” dedi Selim.

Gülümsedi Bukre. “Şımartmaya çalışma beni” dedi. Biraz rahatlamış gibiydi. Kısa süreli bir sessizlik yaşadı ve öldü aralarında. Çayına uzandı sonra Bukre. Bir yudum aldı. “İşte çay budur” dedi.

Selim muzipçe, “Sen çayın kendisini değil, cesedini içiyorsun” dedi. “Yaşayan çay şekersiz ve demli olur.”

Yüzüne alaycı bir ifade takınarak, “Yine konuşma bilmiş bilmiş...” dedi Bukre. Yine sustular sonra.

Sessizliği ilk Selim bozdu. “Dillendirilmeyen hüzün zehirler. Anlat bakalım nasıl oldu?”

Çayından bir yudum almaya yeltendi Bukre. Sonra Selim’in biraz önceki yorumu aklına geldi ve vazgeçti. Tekrar zigon sehpanın üstüne koydu bardağı. “Bu sonu ben hiç sevmedim Selim. Oysa ben onu sonum olsun diye seçmemiştim.”

Selim elinde çayıyla gülümsüyordu. “Kasım’ı yaşayamıyorsan, Eylül’de kalmışsın demektir Yavru Kuşum” dedi. Se-

lim ona hep Yavru Kuşum derdi. Çayından bir yudum daha alarak devam etti. “Yani demem o ki artık bir şeyleri geride bırakmayı öğrenmelisin. Elbette sen onu sonun olarak düşünmüyordun ama işte bak bazı yollar yürünmeden yol olmuyor. Yürüdün ve nasıl bir yolda yürüdüğünü anladın. Yürümesen anlamayacaktın. Belli ki sonuna varamadın. Ama olsun, yarı yoldan dönseydin yolun sonu aklında kalacaktı. Aldatıldın değil mi?”

İrkildi Bukre. Apansız yakalanmıştı sanki bildiği soruya. “Evet” dedi fısıldayarak. Yüzü asıldı.

“Asma yüzünü” dedi Selim. Elini tuttu sonra. “Gülümse hadi” dedi. “Seni aldatana teşekkür etmeli ve gülümsemelisin.”

Bukre “Neden?” diye sorar gibi baktı yüzüne Selim’in. Selim, duraksamadan devam etti.

“Çünkü o gülümseyiş ve teşekkür, ona ömür boyu verilmiş bir cezadır” dedi.

Bukre, güç buldu bu sözlerden. “Ama...” diye başladı cümlesine sonra. “Ama kızgınım. Öfkeliyim! Öfke duyduğum birine nasıl teşekkür edebilirdim Kuzu?” Bukre Selim’e hep Kuzu derdi. Biraz duraksadı sonra. Aklına başka şeyler geldi sanki. Kafasının karışıklığı mimiklerinden anlaşılıyordu ama tam olarak okunmuyordu. “Tüm bu öfkeme rağmen yine de bir eksikliği tamamlamış gibiydim onunla” dedi ve Selim’in yüzüne baktı dalgınca. “Sanırım öfkem, eksik olan yanımda aslında bir boşlukla dolu olduğunu fark etmek?” diye tamamladı cümlesini.

Selim, sakince cevap verdi. “Bazı insanlar hayatlarına giren kişiye hayatlarına girdikten sonra ihtiyaçları olduğunu anlar; eksikliği bilmemektir bu. Ve o insanlar bir gün ha-

yatlarından çıkıp gittiğinde kendi hayatlarını da o gidenlerle birlikte yitirdiklerini düşünürler; eksiği öğrenmektir bu. Senin durumun da işte böyle biraz... Bana soracak olursan, sizden iyi bir ikili olmazdı zaten. Uyum yakalamak, aşkın kendisinden daha zordur biliyor musun?" Bukre, dikkatlice Selim'i dinliyor ve sözlerini bitirmesini bekliyordu. "İkisi de kendisi olduğu için uyuşamayan sevgililer gördüm ben. Ve ikisi de başkası olduğu için ayrılanlar. Ama ikisi de birbiri olan hiç görmedim. Karşındakine benzemek değildir uyum. Kendini kaybetmeden karşıdaki olmaktır."

İşte böyle filozof bir yanı vardı Selim'in. Gülümseyerek konuşurdu en çetrefilli meseleleri izah ederken bile... Sanki biraz içinin kemirgenlerinden kurtulmuştu Bukre. Ona bu rahatlığı verdiği için minnet duydu dostuna. Teşekkür etmek geçti içinden. Teşekkür etmek ve sarılmak... Ama bu iç huzuru biraz daha yaşamalıydı. Biraz daha hissetmeliydi. Başını koltuğun sırtlığına yasladı. Derin bir iç çekti. Gözleri tavandaydı. Sonra, dışarıdan nasıl görüldüğu geldi aklına. "Söyle Selim..." dedi. "Aldatılan, terk edilen birinin önce acısı mı yoksa yalnızlığı mı fark edilir?"

Selim'i düşündüren bir soru oldu bu. Nihayetinde o da bir yalnızdı ve acı çekiyordu. Vereceği cevap kendisini de yanıtlamak olacaktı belki. Bir süre düşündü. Yanıtlar aradı. Bir cevabı olsaydı ne yalnız kalacaktı ne de acı çekecekti. Gözleri uzaklara daldı. "Bende ne görüyorsan cevap o!" dedi buruk bir ses tonuyla. Başını önüne eğdi sonra.

Bukre, onu yaralamak için sormamıştı bu soruyu aslında. Ama bazı masum soruların cevapları haddinden fazla yıkıcı olabiliyordu... Aslında bu yıkıcılık soruda değil, cevapsızlıktaydı. Bukre, kalbini kırdığını düşündü Selim'in.

Mahcup bir ses tonuyla, “Kalbini kırdım sanırım, özür dilirim” dedi.

Selim, zoraki bir gülümsemeye cevap verdi. “Üzülme... Atmayan kalp kırılmaz.”

Gözleri doldu Bukre'nin. Ona Merve'yi hatırlattığını anlamıştı. Gözlerine bakmadan Selim'in, “Yakışmıyor bu sözler diline” dedi.

Selim yavaşça kalktı yerinden, pencereye doğru yürüdü. Başını pervaza dayayıp gözlerini uzaklara yatırdı. Elleri cebindeydi. “Hayatta birbirimize yakıştıramadığımız o kadar çok şey var ki...” dedi ve yutkundu. Gözleri hâlâ uzaklardaydı. “Ben de bu ölümü cesedime yakıştıramamıştım” dedi.

Duymadı Bukre. “Efendim?” diye sordu.

“Yok bir şey... Sen aldırma bana.”

Onun hikâyesi başladığı gibi gitmemişti. Onun hikâyesi başladığı yerde bitmişti. Bu yüzden bu kadar küçük kalmıştı aşkta Selim... Bu yüzden aşk adına ne söylese boyundan büyük duruyordu lafları. Aşk onu hiç büyütmemiş ama olgunlaştırmıştı. Merve'nin sıradan hayatında hiçbir zaman gelmemişti Selim'in sırası. Aşk adaletsiz bir acıydı. Adaletsiz ve sırasız...

Birkaç dakika hareketsiz ve sessiz durdular. Birden aradığı cevabı bulmuş gibi irkildi Selim. Bukre'ye döndü ve “Acı” dedi. Bukre yüzündeki soru işaretiyle baktı Selim'e. “Sorunun cevabı acı... Çünkü yalnızlık kalabalıkta ama acı her yerde belli eder kendini.”

Bukre, derinlere daldı. Selim'in cevapları altında ezildiğini hissediyordu. Bu hayatta tek güvendiği dostu oydu. Yalnız kalmamak adına insanlara güvenmektense, kendi yalnızlığına sırtını yaslayarak yoluna devam eden insanlardandı o...